



# לקראת שבת

ע"י מרכז חב"ד לדוברי עברית – הרב ישראל לנדא / Tel: (905)709-7770 / Fax: (905)709-7917

## שישים ושתיים שנות ניסים

**אנחנו המדינה היחידה בתבל שאויביה מדברים בגלוי ובמפורש על הצורך להשמידה. קיומנו הוא נס מתמשך, שעוצמתו גוברת עם חלוף השנים, והוא גם מחייב אותנו להכרת-תודה הולמת**

עם-ישראל נמשל בדברי חז"ל לכבשה המוקפת בשבעים זאבים, והשורדת רק בזכות הרועה העומד עליה לשמרה. כשחולפות שישים ושתיים שנים, שבהן הכבשה מצליחה לעמוד מול אויביה ולהתקיים, היא עלולה לדמות בנפשה שזה מצב הדברים הטבעי ושכוחה ועוצם ידה עשו לה את החיל הזה; אולם גם כשהנס חוזר ונשנה הוא נשאר נס ופלא.

אין דימוי טוב יותר מהמשל הזה כדי להמחיש את מצבה השברירי של מדינת היהודים, שהחליטה להתנחל בליבו של מרחב ערבי. מאות מיליוני מוסלמים רואים בנו נטע זר ואינם מסוגלים להשלים עם קיומנו. פעם אחר פעם ניסו להוציא את מזימתם זו מן הכוח אל הפועל, ובניסי-ניסים ניצלנו מידם.

### ניסים שוטפים

גם בימי מתיחות ביטחונית אנחנו ממקדים את דאגותינו באיומים מוגדרים, שאינם בבחינת איום קיומי. הטרור, עם כל הכאב הנורא שהוא מסב לנו, אינו מעמיד בסימן-שאלה את עצם קיומנו בארצנו. לכן אנחנו נוטים להתעלם מהעובדה שאנחנו המדינה היחידה בתבל שאויביה מדברים בגלוי ובמפורש על הצורך להשמידה. הסכסוכים הקיימים במקומות אחרים בעולם הם על שטחים ומשאבים, אבל אין אח ורע למדינה שצריכה לחיות בצל איום מתמיד על עצם זכותה לחיות.

על מה אנחנו מסתמכים אפוא? על כוחו ועוצמתו של צה"ל? וכי מה מבטיח את יתרונו על צבאות גדולים ועשירים ממנו לאין-ערוך? האם יש לנו יותר כסף לרכישת מערכות נשק מתקדמות מלמעצמות הנפט הערביות? האם יש לנו חיילים רבים מהם? מרבים לדבר אצלנו על ה"יתרון האיכותי", אבל מה הבסיס ליתרון הזה והאם כל-כך ברור ומובן מאלו שהוא יישמר לאורך זמן?

אנחנו נוטים לפעמים לשכוח שכל המציאות שאנחנו חיים בה היא חלק מהנס הגדול של הקיום היהודי, חלק מהשמירה הצמודה של הרועה על הכבשה. לעיתים הוא מגן עליה על-ידי שיגור צבאות ארה"ב ובריטניה כדי להסיר מעל ראשו את הסכנה הגדולה של 'החזית המזרחית'; לפעמים הוא מחולל בעבורנו ניסים ונפלאות בשדה-הקרב; ובמהלך החיים השוטפים הוא דואג לשמור על ה"יתרון האיכותי", כדי שנוכל לישון בשקט ולא לחוש כל העת שחיינו תלויים על בלימה.

העובדה שנס כביר זה מתחולל שישים ושתיים שנים, לא זו בלבד שאינה מפחיתה מעוצמתו אלא היא צריכה למלא את ליבנו רגשות-תודה לקב"ה במידה כפולה ומכופלת. וכמובן עלינו להודות על הניסים שבכל יום ויום, אלה המסתמכים בשורה יבשה במהדורת החדשות: "נלכד מחבל שהתכוון לבצע פיגוע-התאבדות". האם אנו יודעים להעריך את גודל ההצלה ואת האסונות הנוראים שנמנעים מאיתנו?

### כראוי ל'ארץ-הקודש'

ההכרה בניסי ה' וההודיה על חסדיו הם רק פן אחד של התגובה הנדרשת מאיתנו. הפן השני הוא הצורך לבנות כאן חיים יהודיים אמיתיים, הראויים למדינה יהודית בארץ-ישראל. איננו עם ככל העמים והארץ הזאת אינה ככל הארצות. אפילו בפי אומות-העולם נקראת הארץ 'ארץ-הקודש', כי גם להן ברור שיש בה קדושה מיוחדת. אנחנו יודעים שהיא 'פלטרין של מלך', מקום שבו נדרשת קדושה יתרה וזהירות מיוחדת.

זו האחריות המוטלת על כל אחד מאיתנו, אחריות למעשינו-אנו ולהשפעה על זולתנו. ככל שאנחנו מקדשים יותר את חיינו כאן, ומשפיעים על החברה שסביבנו להשתית את אורחות-חיינו על ערכי היהדות, אנחנו מעמיקים את אחיזתנו בארץ ומגבירים את יכולת עמידתנו מול אויבינו. כל מצווה נוספת, כל שיעור תורה נוסף וכל הוספה של נקודת-אור יהודית בחיינו, מבטיחים לנו יותר את שמירתו של הקב"ה, ומחיישים את גאולתנו האמיתית והשלמה על-ידי משיח-צדקנו.

## Spirit of Community Dinner

ההכנות לקראת ערב הצדעה והתרמה למרכז חב"ד לדוברי עברית בעיצומו, ולשמחתנו הרבה ישנה היענות והתעניינות מחוגים שונים.

האירוע יתקיים ביום ד', 2 ביוני 2010

נא הושיטו לנו יד



בואו ללמוד איתנו...

שיעור עם הרב לנדא

בימי שלישי בשעה 8:00 בערב בחב"ד גייט השיעורים הם לנשים וגברים הכניסה חופשית



קפה חב"ד

הצטרפו אלינו מידי יום ראשון בבוקר למפגש חברתי לגברים דוברי עברית. הקבוצה מתכנסת יחד לשיעור, תפילת שחרית, ובראנצ' טעים עם חברים. מפגש זה מהווה הזדמנות פז להתחיל את השבוע נכון עם זינוק רוחני משולב בחמימות, ידידות ואחווה.

בתכנית: שיעור: 8:15, תפילה: 9:15, בראנצ': 10:15

נשמח לראותכם

## תנחומים



למאיר ודליה מור ומשפחתם  
תנחומים על פטירת הבן ז"ל



הדלקת נרות: 7:43PM

צאת השבת: 8:58PM

# פני חסיד כפני רבו

ההלשנה הסעירה באחת את שלוות החיים בקהילה היהודית בסטראדוב שברוסיה. שמונים יהודים, ובהם הרב המקומי, משולם-זלמן ניימרק, נאסרו. כשנתיים ישבו מאחורי סורג ובריח עד שנתבררה צדקתם והם שוחררו.

מאחורי ההלשנה זו עמד יהודי, לזרוב שמו. הפרשה התחילה באספה שהזמין הרב לביתו. בין המוזמנים היה גם לזרוב, שהיה חבר בחבורת ה'משכילים' ועשיר גדול.

באספה החל לזרוב להטיח דברים בוטים כנגד החסידים ודרכיהם. הרב עצמו ורבים מתושבי העיר נמנו עם חסידי חב"ד, ולאחר שלזרוב הגדיש את הסאה, נאלצו לגרשו מהבית.

לזרוב נעלב והחליט להלשין לשלטונות כי הקהילה מסייעת לצעירים יהודים להשתמש מגויס לצבא הצאר. הוא גם סיפר כי הרב עצמו מסייע למלט בחורים מחובת הגיוס.

מפקד המשטרה החליט לפשוט על היכל הישיבה. בוקר אחד הופיע בהפתעה באולם הישיבה, ועמו כוח גדול של שוטרים וחיילים.

המראה שנגלה לעיניו המם אותו לרגע. עשרות רבות של צעירים שקועים בלהט בלימודם. זה עומד תפוס במחשבותיו, השני שוען על 'סטנדר', השלישי רכון על ספר על-כרס. הוא התאושש במהירות והכריז כי כל הבחורים צריכים למסור את פרטיהם האישיים ולעזוב את המקום.

בהלה אחזה בבחורי הישיבה. היו שצייתו מיד, והיו שסירבו לעזוב את תלמודם, עד שהשוטרים נאלצו לגרשם בכוח. לאחר זמן-מה נשאר האולם ריק לחלוטין.

פתאום הבחין המפקד בבחור אחד שנשאר במקומו. המפקד פסע אליו במהירות וכמעט הנחית על פניו סטירה, אך פתאום קלט כי הבחור פשוט אינו מבחין בכל הנעשה סביבו. הבחור הזה, יעקב שמו, היה מסוגל להתרכז לגמרי בסוגיה שאותה למד, עד כדי התנתקות מכל הסובב אותו. הוא היה בשנתו העשרים בלבד, וכבר ידע על-פה מאות דפי גמרא עם המפרשים.

המפקד הביט בבחור מלא השתוממות. עיניו העצומות של הבחור, תווי פניו העדינות והקמטים במצחו, שהעידו על עומק התרכזותו, עוררו את התפעלותו של מפקד המשטרה. כדי לעורר את תשומת-ליבו של הבחור דפק המפקד באגרופו על היסטנדר, אך הבחור

לאחר שבפרשה הקודמת למדנו על תורת בעלי החיים בפרשת השבוע עוברת התורה לדון בתורת האדם - במצבי טומאתו ובדרכים לטהר אותו מן הטומאה.

## דיני יולדת

הטומאה הראשונה בסדר חיי האדם היא טומאת היולדת. לאחר צאת התינוק מרחם אימו, נטמאת האם, ובסיום ימי טומאתה, עליה להביא קורבן הודיה לה'. בהזדמנות זו גם מצווה התורה על עשיית ברית-מילה לרך הנוול ביום השמיני ללידתו.

## טומאת צרעת

הטומאה החמורה בחיי האדם היא הצרעת והיא קיימת בשלושה מישורים: באדם עצמו, בבגדיו או בביתו. נגעי צרעת באדם: התורה מבארת את דיני האדם שנגע בצרעת, תופעה שאינה מצויה בימינו. הצרעת על סוגיה השונים מופיעה כחברברות או שינוי בצבע העור או השיער. החשוד בנגע הצרעת צריך להגיע אל הכהן, שרק הוא מוסמך לדון בעניין. במקרים מסוימים, כאשר עדיין לא ניתן לאבחן אם מדובר בצרעת או בתופעה אחרת חולפת, הכהן יסגיר את הנגוע לשבוע, ורק אחרי כן, ולעיתים לאחר שבוע נוסף, יקבע לפי התפתחות והתפשטות התופעה אם אכן מדובר בטומאת מצורע. בכל מקרה, כאשר יש חשד לצרעת, גם אם הכהן פוסק שאין מדובר במצורע, על האדם לטבול לטהרה. אם הנגוע נקבע כמצורע, הוא יורחק מן המחנה וינהגו בו כל הדינים המפורטים בהמשך, בפרשת מצורע.

**נגעי הבגד:** נגע הצרעת עלול להגלות גם בבגדים. כאשר מופיעים כתמים ירוקים או אדומים בבגד יש להביאו אל הכהן. אם הכהן רואה כי יש חשד לצרעת, הוא יסגיר את הבגד לשבעה ימים ואז יראה אם יש התפשטות של הנגע. כאשר מתפשטת לאחר ימי ההסגר, הכהן יצווה אותו. לעיתים יצווה הכהן לכבס את הבגד ואז יפסוק שוב לפי התוצאות. במקרים אחרים יסתפק הכהן בחיתוך מקום הצרעת ויאפשר לעשות שימוש בחלק הנקי. כאשר לאחר הכיבוס סר הנגע והכוהן מטהר את הבגד, יש לטבולו בכל מקרה לצורך טהרתו המוחלטת.

**צרעת הבתים:** כאשר תופעת הצרעת נראית בבית מגורים, היא תופיע במין מראה ירוק או אדום. יש לקרוא לכהן ועל-פי החלטתו יוסגר הבית לשבעה ימים. אם התופעה מתפשטת לאחר ימי ההסגר, הכהן יצווה להוציא את האבנים הנגועות ולהרחיקן מחוץ לעיר. במקומן יניחו אבנים חדשות ויטווחו כראוי. אם תשוב התופעה, תוגדר התופעה כצרעת ממארת, ויאולצו להרוס את הבית עד ליסוד ולהרחיק את ההריסות אל מחוץ לעיר. כל הנמצא בבית, אדם וכלים, בימי ההסגר טמא וזקוק לטהרה בטבילה. אם לאחר ההסגר מתברר כי הבית נרפא מהצרעת, יטהר אותו הכהן בדומה לדרך טהרת המצורע כדלהלן.

## דיני המצורע

כאשר נקבע אדם כמצורע, עליו לצאת אל 'מחוץ למחנה', כלומר אסור לו להיכנס לעזרת המקדש, למחנה מגורי הלויים ואף ליישוב כל ישראל אסור לו להיכנס. כאשר סר ממנו הנגע יצא אליו הכהן. רק כשיפסוק הכהן כי אכן חלף נגע הצרעת, יתחיל תהליך טהרתו: לוקחים שתי ציפורים טהורות, מקל עץ ארז, פיסת צמר צבועה ואגודת צמח האזוב. שוחטים את אחת הציפורים והיא דמה נותנים לכלי חרס ובו מי-מעין. לאחר שאוגדים את מקל הארז והאזוב בפיסת הצמר, טובלים אותם בכלי החרס שבו דם הציפור השחווטה וכך טובלים גם את הציפור החיה. מתיזים באצבע על המצורע שבע פעמים מתערובת הדם והמים ואת הציפור החיה משלחים לחופשי. לאחר טקס זה, טובל המצורע וממתין עוד שבעה ימים. בתום ימי ההמתנה, עליו לגלח את כל שער ראשו וגופו. למחרת, ביום השמיני לטבילתו, מביא המצורע את קורבנו.

מצורע שאין ידו משגת לכל אלו, יכול להביא במקום אחד הכבשים והכבשה, שני יונים.

## הזב, הזבה והנידה

איש או אישה זבים, או שפלטו זרע, נטמאים. במקרים מסוימים יטהרו מייד בטבילתם, במקרים אחרים יספרו שבעה ימים נקיים ורק אז יטבלו ולעיתים יחויבו בהבאת שני יונים לקורבן ורק אחר-כך יטהרו מטומאתם. מגעם של הזב והזבה אף הוא מטמא, ולכן כל הנוגע בהם ולעיתים אף הנוגע במושבם ובמיטתם, חייב להיטהר בטבילה.

עדיין לא הגיב. ואז תפס המפקד בידו של יעקב ונענע אותה בחוזקה.

יעקב פקח את עיניו, ראה את האולם הריק והבין מיד את הנעשה. בשקט סגר את ספרו, חבש את מגבעתו ופנה לצאת מן האולם. המפקד ואנשיו פינו לו דרך מתוך התפעלות והדרת-כבוד.

את בניהם לשקוע בעולמות של בטלה ודמיון, במקום ללמוד מקצוע שאפשר להתפרנס ממנו".

המפקד השיב לו בלעג: "אדון לזרוב, מוזמן אתה לבקר במנזרים שלנו ולהאיר את מוחותיהם של 'אוכלי החינם' שלנו..."

המפקד לא היה אדם רע בטבעו. בבסיסו רחש כבוד ליהודים. בדרכם חזרה מן הישיבה פנה אל לזרוב ואמר: "התדע, לזרוב, מדוע אני שומר יחס מיוחד לאנשי דת ורבנים? אספר לך". והוא החל לספר:

"לפני שנים חלה בני הצעיר בן השמונה במחלה מוזרה. הוא נתקף עוויות וחומו עלה מאוד, עד שהכרתו התערפלה. טובי הרופאים לא ידעו לומר לנו דבר. המצב הטרף אותנו. אף שאני צבא קשוח כבדול, הייתי על סף התמוטטות.

"בוקר אחד שבה אשתי הביתה נרגשת. שכנתה היהודייה סיפרה כי 'ראבין' [=רב] גדול וחשוב בא לביקור בעיר. הוא ידוע כעושה נפלאות, וכל הפונים אליו בבקשת עצה וישועה נענים בדרך נס.

"אשתי האיצה בי לגשת אל ה'ראבין' כדי שיברך את בננו. באתי אל ביתו של ראש הקהילה היהודית, שבו התארח ה'ראבין', והתברר כי שמו רבי שמואל שניאורסון מליובאוויטש. הופעתי במקום הבהילה תחילה את הציבור הגדול שהצטופף שם, וראש הקהילה הרגיע את האנשים.

"מסרתי את שם הילד ואת שמי ביד ראש הקהילה, וכעבור כמה דקות שב אליי בשמחה ובישר לי כי הרבי יקבלני מיד. נכנסתי בהתרגשות. הרבי, שפניו האצילות וההדרות הותירו בי רושם עמוק, איש ליד שולחן ולפניו דלקו שני נרות. הוא הזמינני לשבת, הביט בפתק ואמר כמה מילים בשפה היהודית. ראש הקהילה תרגם כי הרבי בירכני: 'השם יתברך ישלח את ישועתו לבנך ורפואתו קרובה לבוא!'

"באותו רגע נשמתי לרווחה. חשתי שיטחון כי דברי הרבי יקוימו, ושבתי מהר לביתי לבשר לאשתי על ברכת הרבי.

"ואכן, כעבור כמה שעות פסקו העוויות וכמוע לגמרי. הילד החל להזיע וחמומו ירד. באותו לילה ישן שינה רצופה, בפעם הראשונה זה זמן רב. עברו כמה ימים והילד הבריא לגמרי.

"התבין עתה, מדוע התרגשתי כל-כך בראותי היום את הבחור המעמיק? סיים מפקד המשטרה את סיפורו באוזני לזרוב. "מראה פניו הלוהטות הזכיר לי מאוד את פניו של אותו רבי קדוש, שברכתו הצילה את חיי בני".

מראה הבחור עורר בהם השתוממות עצומה. המפקד קרא בהתפעלות: "צעיר לימים כל-כך, וכבר הוא איש קדוש הפורח בשמים!'

ה'משכילי' לזרוב ביקש לצנן את התרשמותו של המפקד, ואמר: "כאלה הם היהודים הפנטיים, אשר מחנכים

קורא נכבד, אנו מקווים שאתה נהנה לקרוא את החומרים של גיליונות "לקראת שבת". תן יד להפצת הגליון וצרף לרשימתינו גם את חבריך.